

DE SANGGLADE

TULLINGEN

Hvor skogstien bøyer sig mot elvebakken ned
ligger en gammel stue i aftensolens fred.

De siste stråler spiller på den tjærebrune
vegg,

gjennom vinduet dufter det av bjerk og av
hogg.

I den lille 9 andebarn
Der har sorg og savn hatt så mangt et
aivorstak,

men aldri er der kjempet så hårdt som
i dag.

Den onde barnefarsott kom fra byen også
dit,

Uj, det var
nu strider deres kjære gutt den siste, store
strid.

Hva
Der var en liten, klosset og underlig en,
så ærlig og trofast, men slutt og sen.

Blandt guttene i skolen var han alle til
nar,

des mer han vokste hjertefast hos mor og
ho 'ar.

I lekser og lek bar det like galt avsted,
og alltid lød det: «Tullingen kan ikke være
med.»

Og «Tullingen» stod stille og tenkte på mor,
og gjemte og grunnet på de grusomme ord.

De visste jo ikke, de tankeløse små

hvor brennende og dype sår et sådant ord
kan slå.

De så ei hvor han lengtet å komme dem nær,
og få sin del i barnets lek, hvor de var
ham kjær.

Akk, for hans siste tanke de stod i flokk
og rad,
og de var i hans sind da han den siste bønne
bad,
med mølge og med smerte han hvisket det
frem:

«Gud, la den onde sykdom ikke komme til
dem.»

Da bøyer mor sig over sin lille, bleke gutt,
og kysser ham ennu en gang, nu vet hun det
er slutt.

«Nu vil du nok gå fra oss, det merker jeg
forvisst.
Å ja du, men hos Jesus der samles vi til
sist.»

«Men er du ei redd mer for dødens mørke
port?»

«Å, mor, det er en to—tre tak, så er det
verste gjort.»

Og, se nu er det også gjort, et smil på leben
ler.

«Så skal de ikke kalle mig for Tullingen
mer.»

Innsendt av M. B.

Er det noen av leserne som har teksten til:

«Guten han gikk på vollen og slo.
Jenta hos gikk og breia og lo.»